

Inburgeringscursus

Ik woon in de snelst groeiende metropool in de Verenigde Staten. Dat heeft regelmatig geestige conversaties met collega's op redacties in Europa tot gevolg. Wanneer ik hen uitleg dat Los Angeles County (de verzameling kleine steden zoals Hollywood, Beverly Hills, Pasadena, Venice en Los Angeles zelf om slechts enkele te noemen) zo groot is als Nederland en dat ik gemiddeld twee uur onderweg ben voor een interviewafspraak valt het doorgaans stil. Wat mij imponeert is de prognose dat de stad binnen tien jaar vijf miljoen nieuwe inwoners zal tellen. Wat wil je ook met een poreuze grens met Mexico om de hoek en de enorme aantrekkingskracht die de stad uitoeft?, merkt mijn Australische cameraman op. Zelf is hij jaren geleden vanwege de liefde in de stad beland en inmiddels volledig ingeburgerd. Mijn eigen inburgeringscursus verloopt vlot: verplicht autorijden, kaartlezen, de weg vragen in het Spaans, een kingsize hamburger met french fries wegwerken, eindeloos overleggen met de personal assistant van de manager van een acteur om een interview bevestigd te krijgen en m'n gezicht in de plooi houden wanneer ik in Beverly Hills de ene gefacelifte verschijning na de andere tegenkom.

L.A. rocks! Voor mij tenminste, als liefhebber van film, muziek, mode en veel sport. Er is geen stad ter wereld waar zo'n holistische benadering geldt als hier, waar basketballer Shaquille O'Neal rapt en in films speelt, tennisser Andre Agassi onderwijs- en sportprojecten in zijn woonplaats Las Vegas financiert, modeontwerper Isaac Mizrahi zijn eigen talkshow heeft en acteur George Clooney mede-eigenaar is van een hotel-en casinoproject in Las

Vegas, Ramblas genaamd. En dan heb ik het nog niet gehad over de grote groep Indische Nederlanders en Molukkers die in de loop van de jaren zestig van de vorige eeuw na hun komst uit het voormalige Nederlands-Indië verplicht moesten inburgeren in Nederland, maar besloten door te emigreren naar Amerika. Hun levensverhalen en ervaringen teken ik op in een nieuw boek, Amerindo Country.

“In het kleine koninkrijk Hollywood heerst Vrouwe Anorexia over de graatmagere film-en tv-actrices.”

Wanneer ik klaar ben met inburgeren weet ik niet. Wellicht wanneer het moment gekomen is dat ik me niet langer verbaas over bepaalde dingen. Over de obsessie met celebrities die er toe leidt dat een acteur gemiddeld hoger wordt aangeslagen dan een Nobelprijswinnaar. Over de schokkende statistiek

dat 65% van alle Amerikanen te dik is, terwijl fastfood-ketens onverstoord blijven adverteren met hun cholesterol-opjagende producten. Want vergis je niet: in het kleine koninkrijk Hollywood heerst Vrouwe Anorexia over de graatmagere film-en tv-actrices, maar buiten dat territorium struikel je over de ongezond zware bewoners, jong en oud.

De terreurdreiging buiten ons land is Al-Qaida, merkte een politiek columnist onlangs op, maar de terreur binnen de landsgrenzen is obesitas. In zijn column schetst hij een angstbeeld van te dikke jonge mensen die ongeschikt zijn voor dienstverlenende beroepen als politieagent, brandweerman en verpleger (m/v). Zwaarlijvigheid is een ware epidemie aan het worden, zo ernstig is het gesteld. En dat is nou net niet wat ik bedoel wanneer ik vrienden vertel dat ik in de 'snelst uitdijende stad van Amerika' woon.

Griselda Molemans is gevestigd in Los Angeles en werkt als tv-verslaggever en schrijvend journalist voor internationale media waaronder RTL Boulevard, NRC Handelsblad, VRT 'De Rode Loper', DR-TV Denemarken en ACADEMY® Magazine. Voor nadere info: griseldamolemans@speakersacademy.nl

